

Sygn. akt VP 338/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 23 stycznia 2014r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, V Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Barczyk- Bołoz

Protokolant: Monika Sendlak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 stycznia 2014r. w W.

sprawy z powództwa: **Przedsiębiorstwa (...) S.A.**

w L.

przeciwko: **R. F.**

o: **ustalenie**

I. Powództwo oddała

II. Zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 1 800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego

Sygn. akt VP 338 / 13

UZASADNIENIE

(...) S.A. w L. w pozwie z dnia 22 sierpnia 2013 r. wniosła o ustalenie, że z dniem 1 sierpnia 2013 r. wygasł obowiązek wypłacania przez stronę Powodową renty uzupełniającej na rzecz Pozwanego R. F., ustalonej ugodą sądową, zawartą przed Sadem Rejonowym w Lubinie z dnia 7 grudnia 2001 r., sygn. akt IV P 668 /01 w kwocie 1 316,00 zł oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz strony Powodowej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Alternatywnie, w przypadku gdyby Pozwany w dalszym ciągu pobierał rentę wypadkową, strona Powodowa wniosła o zmianę wysokości renty uzupełniającej wypłacanej przez Przedsiębiorstwo (...) S.A. w L. na rzecz Pozwanego R. F. z kwoty 1 316,00 zł do kwoty 611,85 zł, poczynając od dnia 1 sierpnia 2013 r.

W uzasadnieniu pozwu strona Powodowa podała, iż Pozwany R. F. zatrudniony był u strony Powodowej na stanowisku górnika pod ziemią w okresie od dnia 2 października 1984 r. do dnia 27 listopada 1992 r. według 9 kategorii osobistego zaszerogowania.

Z dniem 28 listopada 1992 r. Pozwany przeszedł na rentę z tytułu wypadku przy pracy.

Od dnia 1 stycznia 2002 r. strona Powodowa, na mocy ugody sądowej zawartej w dniu 7 grudnia 2001 r. przed Sądem Rejonowym w Lubinie w sprawie o sygn. akt IV P 668 / 01, wypłaca na rzecz Pozwanego rentę uzupełniającą w kwocie po 1 316,00 zł miesięcznie, płatną do dnia 10- go każdego miesiąca.

Z uwagi na to, że z dniem 3 sierpnia 2007 r. Pozwany uzyskał prawo do hipotetycznej emerytury górniczej, strona powodowa pismem z dnia 16 maja 2013 r. i z dnia 4 czerwca 2013 r. wezwała Pozwanego do przedłożenia aktualnej decyzji ZUS o wysokości pobieranej renty wypadkowej.

Pozwany nie przedłożył decyzji ZUS i żaden sposób nie zareagował na wezwanie Spółki.

Pozwany, gdyby nie uległ wypadkowi przy pracy z dniem 3 sierpnia 2007 r. uzyskałby prawo do hipotetycznej emerytury i wówczas renta uzupełniająca stanowi różnicę pomiędzy hipotetyczną emeryturą górniczą jaką Pozwany uzyskałby gdyby nie uległ wypadkowi przy pracy a rentą wypadkową z ubezpieczenia społecznego.

Celem wyliczenia hipotetycznej emerytury Pozwanego, strona Powodowa zawnioskowała, by jej wysokość wyliczyć na podstawie emerytur pobieranych przez byłych pracowników Spółki, którzy przeszli na świadczenia emerytalne ze stanowisk porównywalnych z takim jakie zajmował Pozwany i o podobnym stażu pracy.

Strona Powodowa swoje roszczenie opiera na przepisie art. 907 § 2 k.c. i Jej zdaniem nie ulega wątpliwości, że sytuacja Pozwanego od dnia 3 sierpnia (...). uległa zmianie i nadal się utrzymuje.

Pozwany R. F. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu Pozwany przyznał, iż zatrudniony był u strony Powodowej od dnia 2 października 1984 r. do dnia 27 listopada 1992 r. na stanowisku górnika pod ziemią.

W dniu 30 marca 1992 r. Pozwany uległ wypadkowi przy pracy, w wyniku którego doznał poważnego urazu kręgosłupa i po wyczerpaniu zasiłku chorobowego zaliczony został do III grupy inwalidów w związku z wypadkiem przy pracy i pobierał z tego tytułu rentę inwalidzką a następnie rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W dniu 7 grudnia 2001 r. Pozwany zawarł ze stroną Powodową ugodę sądową, na podstawie której strona Powodowa wypłacała Pozwanemu począwszy od dnia 1 stycznia 2002 r. rentę uzupełniającą w wysokości po 1 316,00 zł miesięcznie netto.

Decyzją z dnia 23 maja 2011 r. (...) Oddział w W. odmówił Pozwanemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu wypadku przy pracy od dnia 1 maja 2011 r.

W takiej sytuacji zdaniem Pozwanego zaistniały przesłanki do zastosowania w niniejszej sprawie art. 907 § 2 k.c., jednakże zmiana stosunków nastąpiła w taki kierunek, że renta uzupełniająca przysługująca Pozwanemu winna ulec podwyższeniu a nie zmniejszeniu.

Pozwany przyznaje, że z dniem 3 sierpnia 2007 r. uzyskałby prawo do hipotetycznej emerytury górniczej oraz że pozbawiony został świadczenia z ZUS z tytułu renty związanej z niezdolnością do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Powyższe oznacza, że z dniem 3 sierpnia 2007 r. zmianie uległa wysokość hipotetycznego świadczenia, które Pozwany uzyskiwałby, gdyby nadal pracował w charakterze górnika, przy czym owe hipotetyczne wynagrodzenie zmieniłoby się w wysokość przysługującej Mu emerytury, a tym samym zmniejszeniu uległaby podstawa dla obliczenia renty uzupełniającej, albowiem hipotetyczna emerytura byłaby niższa od hipotetycznego wynagrodzenia.

Błędne jest stanowisko strony Powodowej, że Pozwanemu nie przysługuje renta uzupełniająca. Zdaniem Pozwanego przysługuje mu renta uzupełniająca w wysokości hipotetycznej emerytury górniczej, do której Pozwany nabyłby prawo z dniem 3 sierpnia 2007 r.

Od chwili przejścia na emeryturę górniczą, pozwany nie miał obowiązku wykorzystywania swoich potencjalnych możliwości zarobkowych, bo jako emeryt mógłby pobierać całą emeryturę, choćby był zdolny do pracy.

W piśmie procesowym z dnia 11 października 2013 r. będącym repliką na odpowiedź na pozew Pozwanego, strona Powodowa podniosła, iż skoro Pozwany od dnia 1 maja 2011 r. ma zachowaną pełną zdolność do pracy zarobkowej,

tym samym odpadła podstawa faktyczna i prawna do wypłacania przez stronę Powodową na rzecz Pozwanego renty uzupełniającej. Pozwany o fakcie tym nie poinformował Powódki, pobierając przez okres ponad dwóch lat nienależne mu świadczenie.

Stanowisko Pozwanego, jakoby w takim przypadku przysługiwała mu renta uzupełniająca w wysokości hipotetycznej emerytury górniczej, do której nabyłby prawo z dniem 3 sierpnia 2007 r. jest bezpodstawne i nie znajduje żadnego uzasadnienia zarówno w świetle przepisu art. 444 § 2 k.c. jak też w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego.

Bezsporne pomiędzy stronami jest, że Pozwany R. F. zatrudniony był u strony Powodowej – Przedsiębiorstwie (...) S.A. w L. na stanowisku górnika pod ziemią w okresie od dnia 2 października 1984 r. do dnia 27 listopada 1992 r. według 9 kategorii osobistego zaszeregowania.

W dniu 30 marca 1992 r. Pozwany uległ wypadkowi przy pracy, w wyniku którego doznał poważnego urazu kręgosłupa i po wyczerpaniu zasiłku chorobowego zaliczony został do III grupy inwalidów w związku z wypadkiem przy pracy i pobierał z tego tytułu rentę inwalidzką a następnie rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z tym wypadkiem.

W dniu 7 grudnia 2001 r. strony zawarły przed Sądem Rejonowym w Lubinie ugodę sądową, na podstawie której strona Powodowa wypłacała Pozwanemu począwszy od dnia 1 stycznia 2002 r. rentę uzupełniającą w wysokości po 1 316,00 zł miesięcznie netto.

Z dniem 3 sierpnia 2007 r. Pozwany gdyby nie uległ wypadkowi przy pracy, uzyskałby prawo do emerytury górniczej.

Sąd ustalił, co następuje

Decyzją z dnia 23 maja 2011 r. (...) Oddział w W. odmówił Pozwanemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu wypadku przy pracy od dnia 1 maja 2011 r.

Decyzją ZUS Oddział w W. z dnia 3 października 2013 r. Pozwanemu przyznano świadczenie rentowe z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia z wyrównaniem od dnia 1 lutego 2013 r. w wysokości 561,51 zł miesięcznie netto.

Świadczenie przyznano na czas określony do dnia 30 września 2014 r.

Dowód : 1/ decyzja (...) Oddział w W. z dnia 3 października

2013 r.

2/ przesłuchanie Pozwanego.

M. B., K. K. i S. B. zatrudnieni byli u strony Powodowej jako górnicy po ziemią i wiekiem i stażem zbliżeni są do Pozwanego. M. B. pobiera emeryturę górniczą w wysokości 2991,22 zł miesięcznie netto, K. K. w wysokości 3 361,50 zł miesięcznie netto a S. B. w wysokości 3384,37 zł miesięcznie netto.

Dowód : 1/ zaświadczenie (...) Oddział w L. z dnia 27 listopada

2013 r.

2/ zaświadczenie ZUS Oddział w (...) G. z dnia

3 grudnia 2013 r.

Pozwany nigdzie nie pracuje zawodowo. Na utrzymaniu ma dorosłego syna, który zarejestrowany jest jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku.

Dowód : przesłuchanie pozwanego.

Sąd zważył, co następuje

Roszczenie strony Powodowej nie zasługuje na uwzględnienie a Sąd w całej rozciągłości podziela stanowisko i argumentację Pozwanego przedstawione w toku niniejszego postępowania.

Strona Powodowa swoje roszczenie opiera o przepis art. 907 § 2 k.c. Początkowo strona Powodowa podniosła, iż Pozwany gdyby nie uległ wypadkowi przy pracy z dniem 3 sierpnia 2007 r. uzyskalby prawo do hipotetycznej emerytury i wówczas renta uzupełniająca stanowi różnicę pomiędzy hipotetyczną emeryturą górniczą jaką Pozwany uzyskalby gdyby nie uległ wypadkowi przy pracy a rentą wypadkową z ubezpieczenia społecznego.

Z chwilą powzięcia wiadomości, iż z dniem 1 maja 2011 r. Pozwany stał się osobą całkowicie zdolną do pracy zarobkowej, strona Powodowa uznała, iż tym samym odpadła podstawa faktyczna i prawna do wypłacania przez stronę Powodową na rzecz pozwanego renty uzupełniającej i sytuacji tej nie zmienia fakt, że decyzją (...) Oddział w W. z dnia 3 października 2013 r. przyznano Pozwanemu od dnia 1 lutego 2013 r. świadczenie rentowe z tytułu częściowej niezdolności do pracy ale z ogólnego stanu zdrowia, bowiem Pozwany nie jest niezdolny do pracy z tytułu wypadku przy pracy.

Stanowisko strony Powodowej nie jest trafne.

Konieczną przesłanką przyznania renty jest powstanie szkody – bądź to w postaci zmniejszenia dochodów, bądź zwiększenia wydatków, bądź też zmniejszenia innych korzyści majątkowych, jakie poszkodowany mógłby osiągnąć w przyszłości, gdyby nie doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Renta z art. 444 § 2 k.c. nie jest rentą o charakterze socjalnym, lecz stanowi ona formę naprawienia szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem sprawczym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 kwietnia 2013 r., I ACa 81 / 2013).

Bezsporne jest, że Pozwany gdyby nie uległ w dniu 30 marca 1992 r. wypadkowi podczas pracy u strony Powodowej, z dniem 3 sierpnia 2007 r. uzyskalby prawo do emerytury górniczej.

Hipotetyczna wysokość emerytury Pozwanego wynosiłaby w okresie spornym około 3 000, 00 zł miesięcznie netto. Taką bowiem wysokość świadczenia emerytalnego uzyskują osoby, które zatrudnione były na tym stanowisku co Pozwany i stażem zawodowym zbliżeni do Pozwanego.

Pozwany do dnia 30 kwietnia 2011 r. pobierał świadczenie rentowe z (...) Oddział w W. z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy i pobierał rentę uzupełniająca od strony Powodowej w wysokości 1 316,00 zł miesięcznie netto, na podstawie ugody sądowej z dnia 7 grudnia 2001 r.

Od dnia 1 maja 2011 r. (...) Oddział w W. odmówił Pozwanemu wypłacania dalszej renty inwalidzkiej z tytułu wypadku przy pracy i Pozwany pobierał tylko rentę uzupełniająca wypłacaną przez stronę Powodową.

Od miesiąca lutego 2013 r. Pozwanemu została przyznana renta z ZUS z tytułu częściowe niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia wysokości 561,57 zł miesięcznie netto.

Jak już wyżej wskazano, w przypadku Pozwanego należy hipotetycznie zakładać, że gdyby nie wypadek przy pracy to Pozwany już w 2007 r. nabyłby prawo do emerytury górniczej i z tą chwilą pobierałby świadczenie emerytalne w wysokości około 3 000,00 zł netto miesięcznie.

Współpracownicy Pozwanego pobierają świadczenie emerytalne w wysokości około 3 000,00 zł netto miesięcznie i ich zdolność do pracy czy stan zdrowia nie mają tu żadnego wpływu na pobierane świadczenie emerytalne.

Jak słusznie podnosi Pozwany, od chwili przejścia na emeryturę górniczą, Pozwany nie miał obowiązku wykorzystywania swoich potencjalnych możliwości zarobkowych, bo jako emeryt mógłby pobierać całą emeryturę, choćby był zdolny do pracy.

Powyższe dowodzi w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, iż po stronie Pozwanego zaistniała szkoda, nie tylko co do stanu zdrowia ale i majątkowa, spowodowana skutkami wypadku przy pracy u strony Powodowej, która trwa nadal.

Pozwany jak słusznie podnosi, gdyby nie wypadek przy pracy i jego skutki, pobierałby od 2007 r. świadczenie emerytalne w wysokości około 3 000,00 zł miesięcznie netto i wysokość tego świadczenia w znaczny sposób przewyższałaby wysokość otrzymywanego przez Pozwanego od maja 2011 r. tylko świadczenia w postaci renty uzupełniającej w kwocie 1 316,00 zł miesięcznie netto a od miesiąca lutego 2013 r. łącznego świadczenia, otrzymywanego przez Pozwanego w postaci renty z ZUS w kwocie 561,57 zł miesięcznie netto i renty uzupełniającej w wysokości dotychczasowej tj. 1316,00 zł miesięcznie netto.

Istnieje zatem i szkoda majątkowa i adekwatny związek przyczynowy pomiędzy szkodą a zdarzeniem, które tą szkodę spowodowało a odpowiedzialność strony Powodowej za skutki tego zdarzenia została już prawomocnie przesądzona.

Dlatego też z naprowadzonych powyżej względów żądanie strony Powodowej jako nie znajdującego uzasadnienia prawnego należało oddalić.

Oddalenie powództwa skutkowało obciążenie Powódki kosztami zastępstwa procesowego, stosownie do przepisu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163,poz.1348 ze zm.), z tym że Sąd przy ustalaniu wysokości opłaty na rzecz Pełnomocnika Pozwanego przyjął wysokość półtorakrotności stawki minimalnej, mając na uwadze nakład pracy Pełnomocnika Pozwanego i charakter sprawy.